

รูปคำแปลก ๆ ในภาษาไทย (๒)

ราตรี โพธิ์เต็ง

ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ

การนำเสนอ “รูปคำแปลก ๆ ในภาษาไทย ๑ ” ได้นำเสนอคำว่า บ่ และคำที่เขียนด้วย
อักษรวิธแบบเดียวกันคือคำว่า ฟ่ ภู่ และ ทั

รูปคำแปลก ๆ อีกคำหนึ่งที่น่าสนใจในเรื่องลักษณะการเขียนก็คือว่า กี่ ซึ่งในศิลาจารึก
หลักที่ ๑ ใช้รูปคำ กี่

ตัวอย่างเช่น ป่าพร้าวท่าหลายในเมืองนี้

ในจดหมายเหตุอยุธยา หมายเลข ๕ เรื่องพระบรมไตรโลกนาถผนวช ก็ใช้รูปคำ กี่

ตัวอย่างเช่น ท่านก่ให้บวชพระสงฆ์

ในตำราฯพื้นบ้านบอกวิธีใช้ยา ก็ใช้รูปคำ กี่ เช่นกัน

ตัวอย่างเช่น กินก่ได้ ทาก่ได้ (อ่านว่า กินกี้ได้ ทากี้ได้)

ในหนังสือ A Trammor of the Thai ของร้อยเอกเจมส์ โลว์ (พ.ศ. ๒๓๗๑) ใช้รูป ก่อ
ก ก กี่ และ กี่ แสดงให้เห็นว่าเริ่มมีการเขียนด้วยไม้ไต่คู้แล้ว

ในอักษรภิกขานศัพท์ ของหมอบรัดเลย์ (พ.ศ. ๒๔๑๖) ใช้รูป ก และ กี่ แสดงให้เห็นว่ามี
การใช้รูปไม้ไต่คู้ ในสมัยรัตนโกสินทร์นี้เอง

เมื่อเห็นรูปคำ และ กี่ ทำให้คิดถึงภาษาเขมร เพราะภาษาไทยไม่ใช่เครื่องหมาย

(มุสิกทันต์ หรือ ฟันหนู) บนตัวพยัญชนะ แต่ในภาษาเขมรมีการใช้เครื่องหมาย กำกับ

พยัญชนะเสียง " จะต้องออกเสียงเป็น /ออ/ เช่น " ง ญ น ม ย ร ลอ่านว่า งอ ญอ นอ มอ

ขอ รอ ลอ) แสดงให้เห็นว่ารูปคำ ก ได้รับอิทธิพลด้านการเขียนจากภาษาเขมรนั่นเอง

ส่วนรูปคำ กี่ ก็คือพยัญชนะคำ ก ของภาษาเขมรซึ่งนิยมเติมสก (สม) นั่นเอง นำ

สงสัยว่า กี่ เขียนไปมาอาจจะกลายเป็น กี่ เพราะคนสมัยหลังอาจเห็นและเข้าใจว่าสกบนตัว ก

เป็นเครื่องหมายอัญญา (ไม้ไต่คู้) ได้ แต่ที่จริงแล้วเป็นคนละตัวกัน